

Katolíci a Cirkev napadnutá zvnútra

vdp. Radovan Rajčák

19. októbra 2019 ✚ Cirkev ✚ Homília

Aj my dnes, rovnako ako apoštoli, môžeme a máme Božského Spasiteľa vrúcne prosiť: „Daj nám väčšiu vieru!“ Vskutku, len Pán je ten, kto rozhojňuje vieru v srdci človeka. Od nás ľudí sa však vyžaduje, aby sme nekládli prekážky, pretože inak Pán nemôže v našich dušiach konať. Dnes je tých prekážok, ktoré kresťania Kristovi kladú veľmi veľa; najhoršie je, že vyvierajú zo samotného vnútra Cirkvi. Aby sme ich odhalili, treba v prvom rade počúvať náuku svätcov. Oni sú živým evanjeliom. Emeritný pápež Benedikt XVI. povedal: „*Svätci predstavujú pravú interpretáciu Svätého písma. Pravda evanjelia bola overená ich životnými skúsenosťami. Oni nás vedú k tomu, aby sme evanjelium spoznávali a chápali.*“

Počúvajme teda zvlášť dnes aktuálne slová španielskeho svätca Josemaría Escrivu, ktorý medzi rokmi 1972-1974 napísal tri listy, ktoré sú nazvané *Tri vyzváňania*:

„Dni, ktoré kresťan má stráviť na tejto Zemi, sú vždy časom skúšky. Je to čas, ktorý je Božím milosrdenstvom určený na to, aby očistil našu vieru a pripravil našu dušu pre večný život. Čas, ktorý teraz prežívame, je časom tvrdých skúšok, pretože sa zdá, ako by samotná Cirkev bola ovplyvnená zlými vecami tohto sveta, a to pre úpadok, ktorý všetko prevracia, všetkým trasie a dusí nadprirodzený zmysel kresťanského života. (...)

Zdroj: commons.wikimedia.org

Buďte presvedčení – a vzbudzujte toto presvedčenie aj v ostatných -, že ako kresťania máme plávať proti prúdu. Nenechajte sa zviest falošnými ilúziami. Dobre uvažujte: proti prúdu išiel Ježiš, proti prúdu išli Peter a ostatní prví kresťania aj tí, ktorí v priebehu vekov chceli byť vernými učeníkmi Majstra. Majte teda pevné presvedčenie, že nie Ježišovo učenie sa má prispôbiť dobe, ale že je to doba, ktorá sa má otvoriť Spasiteľovmu svetlu. Dnes, zdá sa, panuje v Cirkvi opačné kritérium a trpké plody tohto úpadku sú ľahko overiteľné. Zvnútra a zhora sa dovoľuje, aby do vinice Pána vstúpil diabol cez brány, ktoré mu s neuveriteľnou ľahkovážnosťou otvárajú tí, kto by mali byť ich starostlivými strážcami ... Je to teda hodina, keď je potrebné sa mnoho a s láskou modliť a prosiť Pána (...) Obraciame sa k Najsvätejšej Trojici, Trojjedinému Bohu, aby ráčil čo najskôr skrátiť toto obdobie skúšky. Prosíme o to skrze Nepoškvrnené Srdce Panny Márie; svätého Jozefa (...) a na príhovor všetkých anjelov a svätých, ktorých úctu, sa niektorí usilujú zo svätej Cirkvi vykoreniť.

Je veľmi smutné pozorovať, ako – zatiaľ čo pre svet je veľmi naliehavé jasné kázanie – početní predstavitelia Cirkvi ustupujú pred idolmi, ktoré reprezentujú pohanstvo, opúšťajú vnútorný boj, pričom sa túto svoju nevernosť snažia ospravedlniť falošnými a podvodnými dôvodmi. Zlým je, že oficiálne zostávajú vo vnútri Cirkvi, a tak podnecujú nepokoj. Preto je veľmi potrebné, aby rástol počet učeníkov Ježiša Krista, ktorí pociťujú dôležitosť toho, aby deň po dni obetovali svoj život za spásu duší a boli rozhodnutí neutekať pred požiadavkami povolania ku svätosti. Vnútorný boj – v každodennej všednosti – je pevný základ, ktorý nás pripravuje na ďalší rys kresťanského zápasu, a tým je tu na Zemi napĺňanie božského príkazu ísť, učiť pravde všetky národy a krstiť (porov. Mt 28,19) jediným krstom, ktorým sa nám udeľuje skrze milosť nový život Božích detí. (...) Je veľmi pohodlné – a veľmi zbabelé – stáť bokom, mlčať a váhať s postojom dvojznačného správania, ktoré sa živí trestuhodným mlčaním, len aby sme si nekomplikovali život. (...)

Všimnite si, že je len málo hlasov, ktoré sa ozývajú s odvahou, aby zastavili tento rozklad. Hovorí sa o jednote, a pritom sa pripúšťa, aby vlci rozháňali stádo; hovorí sa o mieri, a pritom sa uvádza do Cirkvi – a to od **stredných okrajov – marxistická kategória triedneho boja či materialistická analýza spoločenských javov**; hovorí sa o vymanení Cirkvi z područia všetkej svetskej moci, a pritom sa neuhýba pred ústretovosťou voči mocným, ktorí utláčajú svedomie; hovorí sa o zduchovení kresťanského života a pritom sa zošvetšujú bohoslužby a vysluhovania sviatostí (...); hovorí sa o rešpektovaní dôstojnosti ľudskej osoby, a pritom sa diskriminujú veriaci na základe politických kritérií. Všetky tieto dvojznačnosti sú otvorením cesty tomu, aby diabol ľahko uplatňoval svoje stratégie, a to zvlášť, keď môžeme vidieť, ako je vo všetkých kategóriách kléru bežné, že mnohí nekážu Ježiša Krista, lež hovoria o politike, sociálnych veciach a pod., ktoré sú cudzie ich kňazskému povolaniu a poslaniu. Tak sa premieňajú na nástroje straníckej politiky a dosahujú to, že nemálo ľudí opúšťa Cirkev.

Nemôžeme nevidieť hrubú urážku, ktorá sa dostáva veriacim – a vo veriacich samotnému Ježišovi Kristovi –, keď sa zatemňuje obetný charakter sv. omše alebo keď sa peniaze zo zbierok mívajú na šírenie myšlienok cudzích učeníu Ježiša Krista. (...) My cítime ako povinnosť odporovať týmto novým modernistom – sami sa nazývajú pokrokovými ľuďmi, no zatiaľ sú spiatočníkmi; usilujú sa totiž vzkriesiť herézy z dávnych čias –, obhajujú mylné názory, ohľadom základných právd viery bez toho, aby ich niekto s verejnou autoritou zastavil a odvážne ich šírenie odsúdil. A ak niektorý pastier hovorí rozhodne, s prekvapením sa zistí, že taký nemá náležitú podporu od tých, ktorí by ho podporovať mali. Toto podnecuje nerozhodnosť a tendenciu nekompromitovať sa jasnými a jednoznačnými vyjadreniami. (...)

Dnes by nechýbali tí, kto by obvinili svätého Pavla, že je extrémista, keď hovorí Titovi, ako má jednať s tými, ktorí falošnými náukami prevracajú kresťanskú pravdu: ostro ich karhaj – píše mu apoštol –, aby si uchovali zdravú vieru. (...)

Satan neúnavne pokračuje vo svojej smutnej práci, uvádza zlo do sveta a postihuje ho ľahostajnosťou; ktorá sa prejavuje tak, že mnohí ľudia, ktorí by mali reagovať, už nereagujú, krčia ramená alebo len ťažko chápu vážnosť situácie; postupne si na ňu zvykajú. (...) Neprestaňte pamätať na osobitné úsilie, ktoré diabol v tejto dobe vynakladá na to, aby veriacich odtrhol od viery a od dobrých kresťanských mravov, a dosiahol to, že sa dokonca stratí zmysel pre hriech. (...) Počujeme obrovské *non serviam* – nebudem slúžiť, v osobnom živote, v rodinnom živote aj v prostredí práce a verejného života. Tri žiadostivosti (porov. 1 Jn 2,16) sú ako tri gigantické sily, ktoré spustili závratnú hrôzu: smilstvo, pyšná viera stvorenia vo svoje vlastné sily a

nenásytnosť po bohatstve. (...)

Mnohí kňazi sa sotva modlia; teológovia sú – nazývajú sa tak, ale protirečia dokonca pravdám Božieho zjavenia – neveriaci a arogantní; učitelia náboženstva, často vyučujú nemravnosť; nemí pastieri; agitátori v sakristiách a kláštoroch, infikujú svedomie druhých svojim bludom; autori pomýlených katechizmov; politickí aktivisti. (...) Objavujú sa ľudia s falošnou nábožnosťou, živenou fanatizmom, ktorí sa zvnútra

Zdroj: commons.wikimedia.org

stavajú proti Cirkvi Ježiša Krista, (...) menia ciele Cirkvi za ciele štátu, pôsobia, aby politické vynikalo nad náboženským. Toto všetko prispieva k všeobecnému pohrdaniu cirkevnou autoritou. Túto situáciu nazývajú a bránia niektorí ako „zdnešnenie“ (aggiornamento, pozn. red.), zatiaľ čo v skutočnosti ide o ochabnutie a stratu kresťanského ducha, stratu zbožnosti, nedostatok kňazských a rehoľných povolaní a všeobecné odvrátenie sa veriacich od duchovného života.“

Toto sú slová svätca. Napokon pridajme slová ďalšieho svätca, sv. Jána Pavla II., ktorý napísal: „*V súčasnosti stojíme zoči-voči najväčšej historickej konfrontácii, ktorou kedy ľudstvo prechádzalo. (...) Čelíme totiž poslednej a rozhodujúcej konfrontácii medzi Cirkvou a anti-Cirkvou; medzi evanjeliom a anti-evanjeliom. Musíme byť pripravení podstúpiť skúšky, a to už v blízkej budúcnosti; skúšky, ktoré od nás budú žiadať, aby sme sa vzdali aj vlastného života a úplne sa darovali Kristovi a pre Krista. Pomocou vašich a mojich modlitieb sa dá toto utrpenie zmierniť, no nedá sa už odvrátiť ... Kol'kokrát sa už Cirkev obnovovala v krvi! A nebude to inak ani teraz.*“

Prosme si od Krista pevnú vieru, aby sme v tomto zápase obstáli. Aby sme verejne vyznávali Božskú vládu nášho Pána Ježiša Krista, „*lebo kto mňa vyzná pred ľuďmi, toho ja vyznám pred Nebeským Otcom.*“ Aby sme sa dobrovoľne podriadili jeho svätým zákonom, príjemnému a ľahkému jarmu, ktoré sa nemôžu meniť s dobou. Sv. Pavol nás predsa učí: „*Ježiš Kristus je „ten istý včera i dnes a naveky.*“ a pokračuje „*Nenechajte sa zviest' všelijakými a cudzími náukami*“. Našou oporou sú, ako hovorí sv. don Bosco, dva stĺpy: Eucharistia a Mária. Zamilujme si Sviatosť Oltárnu, po nej modlitbu posvätného ruženca. Aby sa svetáckosť nedostala do našich sŕdc, ale aby v nich horel plameň živej viery, nádeje a lásky.

Nech za nás oroduje Nepoškvrnená Panna Mária, sv. Jozef, jej prečistý ženích a nech sa nás zastáva sv. Michal archanjel, knieža nebeských zástupcov.

AMEN

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/katolici-a-cirkev-napadnuta-zvnutra/>